

Kátay Antal

GYÓGYÍTVÁ ÉLNI

*A sebész megtette már a magáét;
a volt sebek vörös fonallá zsugorodtak
karjainkon, s meglékelt koponyák
dongáit pótolta már az idő.*

*De sajognak még az emlékezetben
el nem halványult képek, távoli,
s tegnapi Káin-bélyegek égnék,
megfoghatatlan fájdalmak szikrái gyúlnak
még az agyakban, idegek fonalán
menekülnek a késtől.*

*Szép emberi élet, te emelj fel
minden beteget, önmagadhoz;
hogy magunkénak vallhassunk valahányan,
hogy el ne veszítsünk. Te segíts
gyógyítva élni bennünket — társainkért.*

Simonyi Imre versei

MIANYÁNK

Atok és imádság egy barakkban. Korabeli feljegyzés)

*akkor már harmadik napja
kurvázta a félvilágot
az Anggyalarcú —
mert ebben a disznóólban
még akkor sem enném meg ezt a moslékot
ha aranytepsiben löknék elébem
üvöltötte
— ne röhögj te állat —
hát nem érted hogy én csak petrezselymesen
állom az újkrumplit
a rántottát meg szózott szalonnával.
— nem füstölttel! — szózzal! —
te barom aki azt se tudod
hogy a rántotta szózott szalonnával
csak reggelire való
— mert honnét is tudnád*

*a Sütőlapát Tenyerű
rázkódott a csendes röhögéstől
— ám az is lehet hogy a fogát is csikorgatta —*

az én anyám nem állta a petrezselyem szagát
én se állom
meg a te szagodat se állom
— és úgy röhögött hogy a térdét csapkodta
a sütőlapátokkal

mi az hogy már harmadik napja
nem zabáltatok
gondoljatok a teknősbékára
és akkor már nincs is mire felválni
mordult valaki a sarokban
(mielőtt a másik oldalára fordult)

az Angyalarcú most már csendesebben magyarázta
hogy a hagymásrostélyost
pont 12 percig kell sütni
bő zsírban
s hogy a töltött káposztát
füstölt oldalas nélkül
megette a fene
— az én anyám mindig így csinálta

nekem nem is volt anyám
meg ha volt is mi közöttök hozzá
csikorgott ott a sarokban
az a bikahangú

egy darabig azért még:
az én anyám az így csinálta
az én anyám meg úgy csinálta
az én anyám
a te anyád
a mi anyánk

aztán valahogy mégiscsak elaludtak

*

az én anyám
a te anyád
a mi anyánk
a mi anyánk az úgy csinálta hogy
édes fiam
hát már megint az utolsó filléred is
a kocsmában pocskoltad el
a mi anyánk az úgy csinálta
hogy
jaj Nagy úr csak még két kiló lisztet
meg három pakli gyufát is segéd úr ha lehet

aztán majd a jövő elsején . . .
a múlt havival együtt . . .
a mi anyánk az úgy csinálta
hogy
ugyan szomszédasszony
egy kanál zsírt ha kölcsönözne
egy csapott kanállal
szerdáig szomszédasszony

a mi anyánk
(röhögte és zokogta álmában
a Sütőlapát Tenyerű)
bizony a MIANYÁNK az így csinálta

amen

AMI CSODASZÉP VOLT

Mert mindig ami csodaszép volt:
mindig az múlik el —

Szentisten hát már nem is emlékeztek;
ahogy kiszántották egy barbár napon
azt a játszóteret
a nyargalászó gyermekkor alól?

S ahogy abba az egyetlen
és örökkévaló ölelésbe
szinte beleölelhetett máris a következő?
— És nem is egyetlen!

S hogy az után a gyönyörű és halni-érdemes
és végérvényes szomorúság után
még képesek voltunk arcpirulás nélkül
tovább élni, és még örülni is.
— Ám ezt sem végérvényesen.

Hát nem szorul ökölbe a markotok
hogy mindig az múlik el
ami csodaszép volt?
És sose gondoltatok még arra
hogy talán
nem is mi örülünk barátaink
s nem is mi vágyunk tán szomorúak,
hanem csupán megtörténik velünk
az öröm is, meg a szomorúság is,
meg az, ami olyan csodaszép.

Meg az, hogy elmúlik —